

Árkádia¹⁻²

Adventus, avagy Arkagyija III.

A történet a szó szoros értelmében abban az órában kezdődik, amikor a sci-fi filmekben látható űrhajókra hasonlító, de a fedélzetén levő helikopterrel díszített ezüstszínű jacht kikötött Radmilovići falucska nem túl nagy mólóján.

A vízi jármű parancsnoki hídján pedig nem más állt, mint Arkagyij Gyenyiszovics Kiszlovodszkij oroszországi üzletember.

Ha hinni lehet a Wikipédiának, Kiszlovodszkij úr (korábban elvtárs) Lavrento-Berijevszkben (ma Nyizsnyij Szentandrejevszk) született az egykori Szovjetunióban. Tizenkettedik életévében már egy olyan nem formális szervezet élén találta magát, amely bizonyos százalék ellenében lerövidítette a ritka tömegfogyasztási árucikkek beszerzésének idejét. Tizenhét évesen megválasztották a Komszomol dél-tájkuni autonóm régióbeli területi bizottsága elnökének. A történelmi körülmények a kezére játszottak, így három komszomolbeli barátjával együtt – kifejezetten kedvező körülmények között – a Makszim Gorkijról elnevezett fémügyi intézet tulajdonosává vált, majd valamivel később azoknak a közeli bányáknak a koncessziósává is, amelyek ezt a tízéves masztodont táplálták nyersanyaggal. Sajnos, az egyik partnere nem volt elég óvatos a kábítószerek használatakor (vagy csak a nem eléggé megbízható ellátók áldozatává vált, ezt most már nem lehet megállapítani), a másik kettő pedig – ahogy azt a rendszer „felelős szóhasználatában” mondták, tisztázatlan körülmé-

¹ Részletek Mileta Prodanović *Arkadija* (Arhipelag, Beograd, 2013) című regényéből. A regény 2014 januárjában bekerült a NIN-díjra esélyes regények legszűkebb (öt regényt jelentő) válogatásába.

² A kötet eredeti címe *Arkadija*, s ez a kettős jelentésű szóalak többször visszaköszön a szövegben: jelentése lehet Árkádia is, de vonatkozhat a főszereplő, Arkagyij (Arkadij) tulajdonára is (Arkadija tehát magyar átírásban: Arkagyija).

nyek között vesztette életét. Így aztán Gyenyiszovics Kiszlovodszkij úr, mint ahogy azt az orosz Cosmopolitannek adott interjújában elmondta, a hatalmas kohók és bányák tulajdonosa lett, „pedig ezt valójában nem is kívánta”. Nem sokkal ezután abban a kormányzásban, amelynek a nép demokratikus akarata nyomán elnökévé választották, hatalmas olaj- és földgázmezőket találtak, így Arkagyij kénytelen volt ismét feláldozni önmagát, ezzel pedig megakadályozni, hogy ezek az erőforrások tovább nőjenek, inkább a választók nagy meglepedésére a saját interkontinentális vállalatcsoportjának védnöksége alá helyezte, amelynek neve mi más lehetett volna, mint – Arkagyija.

Arkagyij Gyenyiszovics Kiszlovodszkij – mint ahogyan azt később a prevelitani és orosz újságok megírták – merő véletlenségből tévedt ezekre a vidékekre. Jachtjának célállomása Raguš volt, az a város, amely éppen felépült a barbár bombázás után, és ismét elnyerte az elit üdülöhely státust. Oda tartott egy, a barátaival és üzleti partnereivel megbeszélte pókerpartira. Elhaladva a Bokatabori-öböl bejárata előtt, Arkagyijt rabul ejtették a kimagasló hegycsúcsokon álló fehér, henger alakú tornyok. Meghagyta a kapitánynak, hogy forduljon el a jachttal, és tegyen egy kört, arra számítva, hogy a nézelődés egy órát se tart majd. Az öböl azonban egészen más volt, mint azok a tengerszorosok, ahol korábban az Arkagyija III. nevű hajó és idősebb, jóval kisebb névrokonai jártak.

Arkagyij Gyenyiszovics, az opera és a számítógépes játékok nagy rajongója előtt olyan távlatok kezdtek megnyílni, amilyeneket egyedül a National Geographic kiadóvállalat termékein látni. A tűlevelűekkel és bozótossal borított hegyek hatalmas falként emelkedtek a tenger fölé, előttük pedig, a nem túl nagy fennsíkokon túldíszített kőházak álltak, amelyeknek sötét tetői kikandikáltak az olajfák ezüstös lombjai közül, meg citrusfákkal és fa alakú agávévirágzatokkal övezett tornyok.

Továbbmentek, de a fjord vége csak nem tűnt elő: minden szoros után újabb terek, újabb öblök nyíltak. A gigantikus természeti kulisszáknak ez a mozgása valamiféle kozmikus színházi produkció mágikus hatását keltezte. Már maga az ilyen környezetben való tartózkodás is – legalábbis Arkagyij Gyenyiszovicsnak úgy tűnt – különös értelmet adott az emberi létezésnek.

A korszerű technológiának és Arkagyij gyakorlott munkatársai szorgalmának köszönhetően iPodja sima felületén megjelentek a legfontosabb információk a bolygó ezen szegletéről. Kevés mondat szólt az elmúlt időkről, jobbára csak arról beszéltek az adatok, hogy ma a pravoszláv lakosság alkotja a többséget, és – más területektől eltérően – az oroszokat is örömmel látják hagyományos történelmi szövetségesekként és az utóbbi

időben ingatlanpiaci és turisztikai befektetőként is. A kijelentés, miszerint az orosz nyelv hamarosan hivatalossá válik Prevelitana egyes részeiben, egyelőre zárójeles *ellenőrizetlen információ*ként volt feltüntetve. Az oldal fő részét a prevelitana politikai helyzetről, a korrupcióról, a bűnözésről, a titkosszolgálatokról és az állam ezen szegmenseinek összekötötési hálójáról szóló brutálisan pontos adatok tették ki. Hasonlóan fontosakként jelentek meg a közlekedési infrastruktúráról, a fővárosi repülőtér kapacitásáról szóló becslések, s ugyanígy a tengerparttal kapcsolatosak is, a kikötőkről és jachtkikötőkről, az ingatlanárakról, a vámelőírásokról és azok megvalósításának módjairól, a befektetési lehetőségekről...

– Micsoda tájak – szolt Arkagyij a parancsnoki hídon levő kisszámú kíséretéhez. – Láttak már valaha bármi hasonlót?

Arkagyij „bizniszbüroja” (a szóösszetétel a közelmúltbeli, szinte teljesen kiveszett „politbüro” mintájára jött létre) helyesen értelmezte ennek a szinte retorikai kérdésnek a jelentését. A tanácsadók és szakértők kórusa tudta, hogy Arkagyij komoly dilemmával találta magát szemben: házat építeni és letelepülni itt egy időre, vagy továbbhaladni.

Arkagyij Gyenyiszovics Kiszlovodszkij vonzalmat táplált a meleg tengerek iránt, emiatt – s nem csak emiatt – folytatta nagy elődeinek hagyományát, akik azt áhították, hogy a tágas, de az életre oly alkalmatlan Oroszthon anyácskát így vagy úgy megmártóztassák a Földközi-tengerben. Ezért Arkagyij, akit ügyei az egész világhoz kötöttek, úgy intézte, hogy déli rezidenciái pihenésre szolgáló objektumok és a legkorszerűbb technológiai vívmányokkal felszerelt irodák harmonikus egységét alkossák. Ennek hála a sós vízben enyhülést nyert lábával folyamatosan jelen tudott lenni a londoni, hongkongi, manhattani vagy a moszkvai tőzsdéken.

Ebben a pillanatban két „domikája”³ volt. Ez a valóban rövid lista természetesen nem tartalmazza azokat a palotákat, amelyeket Arkagyij Gyenyiszovics jóságosan átengedett egykori feleségeinek és szeretőinek.

Nem lehet azt mondani, hogy Vaszilij Kuzmanovics Tarabukin – akit Arkagyij udvaroncai körében csak Gurdzsijevnek ismertek – szakértői véleménye döntött volna az ilyen döntések meghozatalakor, mert végül is mindig Arkagyij volt az, aki határozott. A bizarr kinézetű Vaszilij Kuzmanovicsnak, a tyumenyi Kirlián Parapszichológiai Intézet diplomájával és hosszú tibeti gyakorlattal rendelkező bioenergetikusnak és eksztraszensznek az aktuális feladata az volt, hogy minden este alvás előtt megtalálja a legmegfelelőbb pozíciót Arkagyij ágyának. De Tarabukin-Gurdzsijev munkaköri leírásába beletartozott a mostanihoz hasonló helyzetek értékelése is, amikor a szakértő véleménye fontos érv lehetett.

³ A *dom* szó jelentése: otthon, ház – a fordító megjegyzése.

És még mielőtt kikötöttek volna a falusi dokkon, Vaszilij már felismerte a jótékony energiák centrumát. Az öböl nyugodt vize fölé görnyedő hegyek kékes csúcsaira tekintve azt mondta, hogy Radmilovići falusi mólójának, ahová az Arkagyija III. jacht kikötött, a bal oldalán levő partszakasza a legjobb hely egy pihenésre szolgáló ház, sőt mi több, egy otthon kiépítésére, egy olyanéra, ahol Arkagyij Gyenyiszovics az év legnagyobb részét tölthetné.

– De ezen a tengerparton már házak sokasága áll – jegyezte meg Jegor Vasziljevics Csernosljukin, az Arkagyija társaság általános ügyeinek igazgatója, vagyis a személyes logisztika főnöke és különböző profilú emberek ezredének parancsnoka, akiknek együttesen az a feladata, hogy főnöküknek minden kívánságát teljesítsék, és egy felesleges idegeskedéstől mentes életet biztosítsanak neki.

– Jegoruska, drága, hogyan is tehetsz fel ilyen kérdéseket – mondta szelíden, szinte atyaián Arkagyij. – Mindezt meg lehet oldani...

És megoldódott.

Bárki, akinek valaha valamilyen dolga volt Arkagyij Gyenyiszovicscsal, tudja jól, hogy ezt a ragyogó intelligenciával rendelkező nemes és rátermett embert mindennél jobban idegesítette a lassúság: Jegor már másnap felfogadott egy tucat helyi ügyvédet, akiknek a feladatuk adta, hogy felvásárolják a part mentén található első sor házat azok tulajdonosaitól, és, amennyiben ez szükséges, megszervezzék a kilakoltatásukat. Akkora összegeket kínáltak fel, hogy a hétvégi házak tulajdonosainak többsége szó nélkül gyorsan összepakolta a legalapvetőbb dolgait, kofferekbe tömte a még nedves törülközőket, fürdőköpenyeket és más emlékeket, és a váratlanul megszakított nyaralás miatti gyereksírás mellett elindultak az észak felé vezető úton. Sajnos, akadtak olyanok is, akik nem kívántak megválni a tulajdonuktól, amelybe évtizedek erőfeszítéseit fektették, de ezt a helyi ügyvédek a baráti Oroszországból érkezett szakemberek segítségével viszonylag gyorsan és fájdalommentesen megoldották: a Pavlovic család egy reggel a ház előtti göcsörtös olajfára feszítve talált rá lemészárolt szürke pudlijára, a nemzetközi hírű nyugalmazott atomfizikus hétvégi házában pedig a rendőrség annyi heroint talált, amely Berlin és Párizs háromnapos ellátására is elég lett volna, és szinte mindegyik prevelitanai újság címlapon jelentette meg a hírt, miszerint saját radmilovići vikendházában letartóztattak egy egykori nagykövetet, akinek a számítógépén „ocsmány pedofil anyagokat” találtak. Két fiú, az egyik moldáviai, a másik egy közeli városból származó, az újságíróknak megerősítette, hogy jól ismerik azt a házat, majd olyan részletekkel egészítették ki vallomásukat, amelyeneket a civilizált világ egyetlen lapja sem közölt volna.

Donji Radmilovićiban az egyik első építési tevékenység keretében ideiglenes utat vágtak a kikötőig, hogy így megkönnyítsék Arkagyij lehoronyzott jachtjának ellátását. Mivel a kivágott olajfák és az útépités miatt felszántott parcellák tulajdonosai panasszal fordultak a városi hatóságokhoz, a falusi kikötőben megjelent Radonjic építési ellenőr egy négyfős kísérettel.

Az ebéd, amellyel Jegor Vasziljevics kínálta őket az Arkagyija III. fedélzetén, spontán vacsorába torkollt, a fordítók segítségével pedig minden részletkérdést tisztáztak.

Még ugyanazon az estén, egészen érthetetlen módon, a mólóról eltűnt az állami kikötő mivoltát tudató szembetűnő tábla...

Prevelitana Köztársaság Építésügyi és Infrastrukturális Minisztériuma különleges engedélyt adott Arkagyij ügyvédjeinek, amelynek értelmében a társaságnak dolgozó vállalatok mentesülnek az építési munkálatoknak a turistaszезon idejére vonatkozó általános tilalma alól, néhány nappal később pedig a „kommunális hírek” rovatban megjelent egy alig észrevehető cikk, amelyben értesítettek, hogy Tabor városi parlamentje szavazattöbbséggel elfogadta a Radmilovići kataszteri község részletes urbanisztikai tervezetének módosításait. A part mentén „hatályon kívül helyezték” a kiépítésre vonatkozó korábbi előírásokat, ezt a földdarabot kivonták a Tengeri Gazdaság Közvállalat hatásköréből, és engedélyezték a megadott helyen egy, a csatolt vázlattevére szerint 2800 négyzetméter hasznosítható területű üdülőobjektum kiépítését. A döntés jogerössé vált a Prevelitana Köztársaság Hivatalos Közlönyének rendkívüli, még aznap esti – miután a nyomda egyébként kollektív évi szabadságát töltő munkáisait összeszedték a strandról vagy a félreeső falvaikból – számában való megjelenést követően.

Az építési munkálatok naplója (1.)

A neves író hirtelen eltűnése miatt Arkagyij Gyenyiszovics és az udvaroncok egész köre meglepődött, és kissé aggódott is. Szemjon Nikitovics Nazarenko építész tartózkodásának idejét is meghosszabbították pár nappal. Arkagyij csak akkor volt hajlandó ismét a projektummal foglalkozni, miután munkatársainak sikerült meggyőzniük a mecénást, hogy Feofan Akszentjevics, mint minden művész, kiszámíthatatlan és impulzív, és hogy valószínűleg „elcsatangolt valahova az inspirációja” vagy, tette hozzá valaki, „egy valamiféle balkáni szépség után koslat”.

Hosszabb megbeszélést követően úgy határoztak, inkább mégsem zavarják a helyi rendőrségen dolgozó újdonsült barátjukat, Rujevac urat. A dolog így vagy úgy, de végül mégis megoldódik majd.

A helyszínről készült fényképeket a projektfeladat jelzéseivel elektronikus postán eljuttatták a „mérnökhöz” még azt megelőzően, hogy az ügyvédek megkezdték volna az objektumok és part menti földek felvásárlásának akcióját. Jegor Vasziljevics a mellékelt üzenetben hangsúlyozta, a mi „szeretett” Arkagyij Gyenyiszovicsünk elvárja, hogy „a lehető legrövidebb időn belül” megtekinthesse a jövődöbéli üdülőkompexumnak legalább a kezdeti elképzeléseit.

A kérés, miszerint a kreáció legyen „az ó-orosz és a mediterrán építészeti stílus harmonikus szintézise, természetesen az abszolút kortárs építészet nyelvén kivitelezve”, bizonyosan zavarba hozott volna egy kezdő, sőt még egy tapasztaltabb építész is, de nem Nazarenkót; ő ugyanis Arkagyijnak és barátainak, üzleti partnereinek már több ilyen szellemiségű rezidenciakompexumot tervezett az Azúr-parton, Szardínián és a görög szigeteken.

Egyébként az orosz építészet „enfant terrible”-jének egyedülálló kézzegjét a Literaturna gazeta neves kritikusa, Vszelovod-Ter-Szimonjan már korábban úgy írta le, mint „minimalizmus barokk stílusban”.

A befektetőnek, Arkagyij Gyenyiszovics Kiszlovodszkijnek eléggé eltökélt szándéka volt, hogy ezúttal egy olyan alkotást építtessen, amely már a befejezése előtt bekerül a világépítészeti antológiák mindegyikébe. Az ambíciók és a megvalósítás közé azonban íratlan szabály szerint egy sor nehézség ékelődik...

A halk szavú Jegor Vasziljevics, mint ahogy az az ilyen helyzetekben lenni szokott, az értelem hangjának szerepét játszotta, megpróbálta megfékezni a tárgyaló felek építészeti fantáziáját, és emlékeztetni Arkagyijt és építészt a lépések sorrendjére. A tapasztalat azt mutatja, hogy egy „domika” létrehozásának első lépése lakótér kiépítése vagy adaptálása mindazok számára, akik a komplexum fenntartásáról és a tulajdonos jólétéről gondoskodnak majd. S ők nem kevesen vannak. Arkagyij „domikája” mellett, elég közel és elég messze, mindenképpen állandó lakhelyet kellett találni:

- egy szobalánynak és egy komornyiknak
- egy masszörnek és egy masszőznek
- egy thaiföldi masszörnek
- egy francia szakácsnak
- a keleti ételek szakácsának
- a hagyományos orosz konyha szakácsnőjének és szakácsának
- a tenger gyümölcsei szakácsának
- egy desszertkreátornak
- egy koktéltreátornak

- egy olasz szakácsnak
- egy ételkóstolónak
- egy vodkakóstolónak
- a likőrök, koktélok és más alkoholos italok kóstolójának
- egy táplálkozási szakértőnek
- egy felszolgálati szakértőnek
- a homeopátia magiszterének
- egy borszakértőnek
- egy fengsuj-szakértőnek
- Arkagyij Gyenyiszovics hivatalos életrajzíróinak
- egy pezsgőborbontónak
- egy pedikűrösnek
- egy fodrásznak és egy borbélynak
- egy edzőnek és egy edzőnőnek
- egy vasalónak és egy vasalónőnek
- egy bűvárkodás- és vízalattihorgász-oktatónak
- egy akupunktúramesternek
- egy meditációs tanácsadónak
- egy reinkarnációs tanácsadónak
- egy helikopterpilótának
- egy repülőgép-pilótának
- egy jachtnavigátornak
- egy jachtmechanikusnak
- egy ruhákért felelős ruhatárosnak és ruhatárosnőnek
- egy lábbelikért felelős ruhatárosnak és ruhatárosnőnek
- egy ékszerekért felelős ruhatárosnak és ruhatárosnőnek
- egy oroszagár-sétáltatónak
- egy orosz agarakra specializálódott pszichológusnak
- egy befektetési szakértőnek
- egy üzleti tanácsadónőnek és tanácsadónak
- egy vágott virágokra szakosodott kertésznek
- egy gyökeres virágokra szakosodott kertésznek
- tájépítésznek
- az orosz agarak kondícióedzőjének
- az orosz agarak élelmezési szakértőjének
- a helyi hatóságokkal való kapcsolattartásért felelős fordítóknak és ügyvédeknek
- a helyi hatóságok lefizetésével megbízott pénztárosnak
- a járműparkkal megbízott sofőrnek
- a járműpark karbantartásával megbízott mechanikusnak

- a hajók karbantartásával megbízott mechanikusnak
- a repülőgépek karbantartásával megbízott mechanikusnak
- a hűtőberendezések karbantartásával megbízott mechanikusnak
- logisztikusoknak, akik bármelyik pillanatban képesek független kokainbeáramlási vonalat biztosítani
- egy mosónak és egy mosónőnek
- az elektromos felszerelés szerelőjének
- egy pszichoanalitikusnak
- a toladó fotóriporterekkel és paparazzókkal megbízott mesterlövésznek
- testőröknek és testőröknek...

Az épületben, amely Arkagyij Gyenyiszovics többi rezidenciájához hasonlóan „az élet javát” kínálja majd lakóinak, értelmetlenség magányosan eltölteni a napokat. Arkagyij mindenekelőtt társadalmi lény volt, és az előkelő körökben – mind Moszkvában, mind a nyugati fővárosokban – páratlan házigazdának számított. Éppen ezért a projektfeladat részét képezte olyan apartmanok kiépítése is, amelyek garantálják barátainak kellemes ott-tartózkodását.

A lakosztályok mellett azoknak is helyet kellett biztosítani, akik majd a „domikában” időnként Arkagyij és vendégei szolgálatára lesznek. Tehát:

- a XIX. századi és korai XX. századi orosz kamarazene előadóinak
- az orosz kóruszene előadóinak
- az orosz költészet szavalóinak
- az orosz románcok interpretátorainak
- balalajkavirtuózoknak
- balerinának és balett-táncosoknak
- zsonglőröknek és akrobatáknak
- vadállat-szelídítőknek
- a hagyományos orosz művészet tolmácsolóinak
- az orosz avantgárd művészet tolmácsolóinak
- az orosz lélek ellentmondásossága tolmácsolóinak.

A befektetőt meg az építészet művészetét minderre az ügyeletes *advocatus diabolin*ak, Jegor Vasziljevicsnek kellett emlékeztetnie.

Azon kevesek, akik közel kerültek az udvaroncok legszűkebb köréhez, nagyon jól tudták, hogy Arkagyij üzleti birodalma globális sikerének alapja az ő türelme és a semmivel sem megzavarható összpontosítása. És, természetesen, a még gyermeki éveiben létrejött elkötelezettsége. Lavrento-Berijevszk VIII. kerületi úttörőcsapatának Arkagyij az elnöke, Jegor a pénztárosa volt. A világ a felismerhetetlenségig megváltozott, de viszonyuk struktúrája változatlan maradt: amit régen a szimbolikus tagsá-

gi díjak kopekjeiben számoltak, mára egy átlagos méretű, rendezett európai állam költségvetése többszörösének megfelelő összeggé vált.

A középiskolában megszervezte a nem formális választási kampányait, kellemetlen megbeszéléseket folytatott, megállapodott barátnői terhességének megszakításáról, minden oldalról és minden tekintetben azt a rendtelenséget takarította el, amely Arkagyij elragadtatott és féktelen pillanatai után maradt. És ez ma is így volt.

Senki nem ismerte úgy Arkagyij Gyenyiszovicst, mint Jegor. És senki nem is szerette annyira. Szerette a hasának minden hájszéletét, minden tetoválást, ugyanúgy a Komszomol idején keletkezettek, ahogyan ezeket az újakat a színes keleti sárkányokkal, amelyek a bőrre írt régi jelszavakat és szimbólumokat fedték el. Jegor számára Arkagyij volt a földön járó isten, jobban hitt neki, mint egykor Lenin elvtársnak, vagy most Radonyezi Szent Szergijnek. Nem lehet azt mondani, hogy viszonzatlan volt ez a szeretet, de soha (vagy legalábbis tudatos állapotban soha) nem olyan módon, ahogyan azt Jegor Vasziljevics kívánta volna. De Jegor nem veszítette el a reményt, Arkagyij sikere egyben az övé is volt, ezt a munkáltató és barát több alkalommal is kijelentette legközelebbi munkatársai körében. Hogy minden így is maradjon, Jegornak mindenről gondot kellett viselnie. Képes volt arra, hogy Arkagyij birodalmának bábeli káoszában bármelyik pillanatban megtalálja a szükséges iratot vagy fájlt.

Ezért az építész Szemjon Nazarenkót a hajón levő irodában megtartott tárgyaláskor emlékeztetőként vagy a megbeszélés elindítására szolgáló anyagként a Fraksos-szigeten néhány évvel ezelőtt épült villa projektterve várta. Ebbe a kellemes komplexumba Arkagyij három éven át volt órülten szerelmes, éppen annyira, amennyire abba a brit modellbe, akinek végül át is engedte azt.

A különbség csak annyi volt, hogy az előző építkezési vállalkozásoknál minden *ex nihilo* jött létre, itt, Radmilovićiben viszont a meglévő, felvásárolt víkendházakat kellett átalakítani egy modern logisztikai komplexummá, és egy funkcionális egészet kellett létrehozni ebből és az újonnan tervezett objektumból Arkagyij Gyenyiszovics és számos vendége számára.

Az építész és a befektető közötti kölcsönös megértés áramát a több mint tízéves, szinte folyamatos együttműködés erősítette. Szemjon Nikitovics nagyon jól tudta, hogy a megrendelő egyszerűen imádja a hagyma alakú kupolákat, ezért vázlataiban ettől az elemtől indult el.

Mint neves, tekintélyes és számottevő megvalósított opusszal rendelkező tervező, Szemjon Nikitovics Nazarenko már régen megvált az olyan eszközöktől, mint a vonalzók, mechanikus ceruzák és tollak. Amikor megjelentek az építészeti tervező programok, nem is igyekezett elsajátíta-

ni azok használatát: elképzeléseit már akkor – többnyire néhány expresszív vonással vetette papírra hirtelen jött ötletét – munkatársainak harmincfős csoportja dolgozta ki.

Az egyik ilyen, Moszkvából hozott rajz lett az alapja a második vitának Arkagyij hajón levő kabinetjében. Nazarenko türelmesen magyarázta, mivé fog válni gyors vonásainak mindegyike.

A torony-kilátó központi motívuma, tetején egy hagymakupolával, különösen tetszett a befektetőnek. A többi vázlatot – Nazarenko többet is hozott – azonnal elvetették.

– A tetejéről látható lesz majd a nyílt tenger?

– Természetesen, tisztelt Arkagyij Gyenyiszovics, én is erre gondoltam. Mi több, ez volt a kiindulási ötletem. A Ljuština alsó részénél levő hágó tengerszint feletti magassága a topográfiai térképek alapján ítélve kevesebb mint száz méter... Tehát igazából semmi szükség arra, hogy a központi szerkezet százhusznál magasabb legyen. Ez csak valamivel több, mint az Eiffel-torony harmada, hogy ne is említsem azokat az új szerkezeteket, amelyek Arábiában és Kínában jönnek létre... A nyílt tenger délkeleti irányból lesz látható. Ha megállapodunk az alapkoncepcióról, munkatársaim elkészítik a csúcscról, a meditációs kamrából kínáló kilátás számítógépes szimulációját.

Arkagyij Gyenyiszovics alig észrevehető bólogatással hagyta jóvá az építész magyarázatát: Szemjon Nikitovics beszélt az átlátszó kabinos gyorsliftokról, „amelyekből az öbölre nyíló változó kilátás sajátos élményt biztosít”, a csillag ágairól, amelyek vége teljesen átlátszó, speciálisan öntött üvegből készül, s hatvan méter hosszan a tenger fölé nyúlnak majd, beszélt arról, hogy „annak, aki ott tartózkodik, olyan érzése lesz, mintha a hullámzó felület felett lebegne”, beszélt gyógyfürdőkről és edzőtermekről, a legkorszerűbb felszereléssel rendelkező kis magánszínházról... Végül Jegor Vasziljevicset, az ügyeletes szkeptikust is meggyőzte arról, hogy asszisztensei tapasztalt tervezők, s a listán felsorolt tartalmakat ügyesen beillesztik majd a játéktérbe.

Mivel a fényképek és topográfiai térképek, bármennyire részletesek is, nem elegendők ahhoz, hogy a tervező benyomást szerezzen kreációjának helyéről, mindannyian megegyeztek abban, hogy mindenképpen meg kell látogatni az Arkagyij Gyenyiszovics Kiszlovodszkij tulajdonába került bolygódarabot.

A nehézségek már az építkezésre kijelölt helyszínen voltak, amikor a hatalmas siklócsónak kirakta Jegort, Szemjont, az építész két asszisztensét, egy bioenergetikai szakértőt és négy testőrt a radmilovíci kibetonozott

strandhoz tartozó mólóra, nem messze attól a helytől, ahol megépül majd a „kortárs orosz építészet autentikus génuszának” újabb antológiai épülete.

Szerencsére a rendőrajárőrök és két tűzoltókamion még előttük a strandra érkeztek. A porfelhő, amely akkor keletkezett, amikor a Volvo típusú mechanikus törőgépezet vége befúródott a rendezett strand betonjába, megtévesztette a buzgó polgárokat, és valamelyikük tüzesetet jelentett. Így a kiérkezett hivatalos személyeket a tűz eloltása helyett a dolgozóknak és az építőipari gépek vezetőinek a lincseléstől való megmentése foglalta le. A nehéz láncfalpasok által törmelékké változtatott napernyők és műanyag napozóágyak környezetében élő falat képeztek, és várták az erősítést.

